

1698/B

ΓΕΩΡΓΙΟΥ Ι. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ
ΜΕΓΑΛΟΥ ΠΡΩΤΕΚΔΙΚΟΥ ΤΗΣ ΤΟΥ
= ΧΡΙΣΤΟΥ ΜΕΓΑΛΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ =

ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΟΣ

ΕΚΦΩΝΗΘΕΙΣ ΤΗ 6 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ
1929 ΕΝ ΤΩ ΕΝ ΘΕΡΑΠΕΙΟΙΣ ΜΗ-
ΤΡΟΠΟΛΙΤΙΚΩ ΜΕΓΑΡΩ ΚΑΤΑ ΤΗΝ
ΤΕΛΕΣΘΕΙΣΑΝ ΠΑΝΔΗΜΟΝ ΙΕΡΑΝ
ΤΕΛΕΤΗΝ ΕΠΙ ΤΟΙΣ ΙΕΡΟΙΣ ΟΝΟ-
===== ΜΑΣΤΗΡΙΟΙΣ =====

ΤΟΥ ΣΕΒΑΣΜΙΩΤΑΤΟΥ ΜΗΤΡΟ-
ΠΟΛΙΤΟΥ ΓΕΡΟΝΤΟΣ ΑΓΙΟΥ

ΔΕΡΚΩΝ ΚΥΡΙΟΥ ΦΩΤΙΟΥ

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΙΣ

1929

ΓΕΩΡΓΙΟΥ Ι. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ
ΜΕΓΑΛΟΥ ΠΡΩΤΕΚΔΙΚΟΥ ΤΗΣ ΤΟΥ
= ΧΡΙΣΤΟΥ ΜΕΓΑΛΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ =

ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΟΣ

ΕΚΦΩΝΗΘΕΙΣ ΤΗ 6 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ
1929 ΕΝ ΤΩ ΕΝ ΘΕΡΑΠΕΙΟΙΣ ΜΗ-
ΤΡΟΠΟΛΙΤΙΚΩ ΜΕΓΑΡΩ ΚΑΤΑ ΤΗΝ
ΤΕΛΕΣΘΕΙΣΑΝ ΠΑΝΔΗΜΟΝ ΙΕΡΑΝ
ΤΕΛΕΤΗΝ ΕΠΙ ΤΟΙΣ ΙΕΡΟΙΣ ΟΝΟ-
==== ΜΑΣΤΗΡΙΟΙΣ =====

ΤΟΥ ΣΕΒΑΣΜΙΩΤΑΤΟΥ ΜΗΤΡΟ-
ΠΟΛΙΤΟΥ ΓΕΡΟΝΤΟΣ ΑΓΙΟΥ

ΔΕΡΚΩΝ ΚΥΡΙΟΥ ΦΩΤΙΟΥ

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΙΣ

1929

ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΟΣ
ΕΠΙ ΤΟΙΣ ΟΝΟΜΑΣΤΗΡΙΟΙΣ

ΤΟΥ ΣΕΒΑΣΜΙΩΤΑΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ

ΔΕΡΚΩΝ ΦΩΤΙΟΥ

ΥΠΟ

ΓΕΩΡΓΙΟΥ Ι, ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΠΡΩΤΕΚΔΙΚΟΥ

Ἐπὶ τῇ σήμερον ἀγομένη πανενδόξῳ μνήμῃ τοῦ ἐν ἀγίοις Πατρὸς ἡμῶν καὶ ἰσαποστόλου Φωτίου Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως τοῦ Ὁμολογητοῦ, τὰ ἱερὰ ὀνομαστήρια ἄγοντος τοῦ φωτωνύμευ ἀρχιεπιμάντορος τῆς ἀγιωτάτης Μητροπόλεως Δέρκων, ἐνὸς ἀληθοῦς ποιμένος τῆς τοῦ μάρτυρος τοῦ Γολγοθᾶ Ἐκκλησίας, μιᾶς ἀριστοκρατικῆς ἱεραρχικῆς προσωπικότητος, ἐνὸς κατ' ἔξοχὴν φιλανθρωποῦ ἱεράρχου, συμπυκνοῦται εἰς τὸ μητροπολιτικὸν τοῦτο μέγαρον ἢ θεόσωστος Αὐτοῦ ἐπαρχία δι' ἀντιπροσωπειῶν ἐκ διαφόρων σημείων αὐτῆς, ὅπως τονίσῃ ἐν ἀφάτῳ ἀγαλλιάσει διὰ καλλιρρημόνων καὶ ἡδυεπῶν ἀγορητῶν τοὺς ἡδυμόλπους παιᾶνας τῆς τιμῆς καὶ

τῆς ἀγάπης καὶ τοὺς ἀναξιφόρμιγγας ὕμνους τοῦ σεβασμοῦ καὶ τῆς ἀφοσιώσεως αὐτῆς πρὸς τὴν ἱερὰν Αὐτοῦ Κορυφήν, κοσμήσῃ δὲ τοὺς κροτάφους Αὐτοῦ μὲ τοὺς κοτίνους τῆς υἱικῆς εὐγνωμοσύνης καὶ στεφανώσῃ τὸ ἱερὸν μέτωπον Αὐτοῦ μὲ τὴν καλλιπέταλον δάφνην τῆς λατρείας.

Κατὰ τὴν χαρμόσυνον ταύτην στιγμήν, προσέρχομαι καὶ ἐγὼ ὁ ἐν λόγοις ἄκομψος, ἐλάχιστος βαθμοῦχος τῆς τοῦ Χριστοῦ Μεγάλης Ἐκκλησίας, ὅπως ἐξ ὀνόματος τῶν πολυαριθμῶν φίλων τοῦ ἄγοντος τὰ χαρμόσυνα ὀνομαστήρια Αὐτοῦ ἀρχιεράρχου, προσθέσω ἐν ἀπλῆτῳ γηθοσύνη διὰ τῆς πτωχῆς λύρας μου ἓνα ὕμνον εὐλαβοῦς ἀγάπης καὶ λατρείας πρὸς τὴν εὐαθλον σταδιοδρομίαν Αὐτοῦ, καὶ τὴν ἐν τῇ βασιλείᾳ τοῦ ἀγαθοῦ καὶ ἐν τῇ ἀγάπῃ τοῦ πλησίον ζεῖδωρον καὶ ἀριπρεπῆ δρᾶσιν Αὐτοῦ.

Ὁμολογῶ ὅτι δὲν αἰσθάνομαι βαρύνουσάν με τὴν ἐκπλήρωσιν τοῦ τιμητικοῦ τούτου καθήκοντος, τοῦτο μὲν, διότι πρόκειται περὶ ἱεράρχου, οὗ ἠὺμοίρησα πολλάκις νὰ ἐκτιμῆσω τὴν ἀρετὴν, τὰ ἐπίζηλα αἰσθήματα καὶ τὸ μεγαλεῖον καὶ ἀτέραμνον τοῦ χαρακτῆρος, τοῦτο δέ, διότι ὁ ἔπαινος τοῦ σεπτοῦ ὀνόματος Αὐτοῦ ἀγιάζει καὶ τὴν γλῶσσαν τοῦ λέγοντος καὶ τὰ ὄτα τῶν ἀκουόντων, ἢ δὲ ἀπήχησις τῆς ἐπωφελοῦς δράσεως Αὐτοῦ οὐ σμικρὸν

συμβάλλεται πρὸς μίμησιν τῶν χρηστῶν ἔργων Αὐτοῦ. Ναί. Ὁ ἱεράρχης ὑπόκειται εἰς τὸν δίκαιον ἔλεγχον οὐ μόνον τῶν πνευματικῶν τέκνων Αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ τῆς κοινωνίας ἐν γένει, ἣτις ἀνταμείβει τὴν ἀρετὴν καὶ στηλιτεύει τὴν κακίαν. Καὶ ὡς ἄριστα εἶπεν ὁ μέγας τῆς Ἐκκλησίας φωστήρ, ὁ χρυσορρήμων Ἰωάννης «ὁ ἐπίσκοπος τοῖς ἀπάντων ὑπόκειται στόμασι, ταῖς ἀπάντων κρίσεσι».

Τῇ ἀληθείᾳ δὲν αἰσθάνομαι δειλίαν καὶ δισταγμὸν ἵνα τονίσω ὕμνον πρὸς τὸν θεοπρόβλητον ἐκκλησιαστικὸν ἄρχοντα τῆς ἐπαρχίας Δέρκων, καθότι ὁ ὕμνος οὗτος εἶναι καὶ ὕμνος τῆς Ἐκκλησίας, ἣτις ἀνέδειξε τὴν αἰγλήεσαν καὶ καλλιπρεπῆ Αὐτοῦ προσωπικότητα, τῆς ὁποίας προσηκόντως ἐξετιμῆθη ἡ ἀληθῆς θεοσέβεια, ἢ πρὸς τὰ πάτρια καὶ θεῖα εὐλάβεια, ὁ εἰλικρινὴς πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ ζῆλος, ἢ φιλανθρωπικὴ δρᾶσις, ἢ ἐλεήμων προαίρεσις, τὸ σεμνὸν καὶ ταπεινὸν τοῦ ἦθους, ἢ εὐρεῖα παιδεία, ἢ ἀφιλοκέρδεια, ἢ ἀγαθότης τῆς καρδίας, ἢ εἰλικρίνεια, ἢ εὐσπλαγγνία τῆς ψυχῆς, ἢ γοητεία καὶ χάρις τῶν λόγων, ἢ εὐπροσηγορία, ἢ ἀπαράμιλλος ἀβρότης καὶ γλυκύτης τῶν τρόπων, τὸ ἀμνησίκακον, τὸ ἄδολον ἐκκλησιαστικὸν φρόνημα, καὶ ἡ ἄσπιλος τοῦ βίου λευκότης καὶ σωφροσύνη. Καὶ ὡς ποτε ὁ ἱστοριογράφος Κούμας τὸν λαμπρὸν ἐκείνον Οἴκουμε-

νικὸν Πατριάρχην τὸν ἀπὸ Δέρκων Σαμουήλ τὸν Χαντζερῆν, «Στέφανον τῶν Πατριαρχῶν τῆς ΙΗ' ἑκατονταετηρίδος» ὠνόμασεν, οὕτω καὶ ἡμεῖς δυνάμεθα νὰ ὀνομάσωμεν τὸν σήμερον ἑορτάζοντα φωτῶνυμον ἱεράρχην «Στέφανον τῶν ἱεραρχῶν τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐκκλησιαστικῆς ταξιαρχίας».

Ὁ ὕμνος οὗτος, τὸν ὁποῖον τονίζω διὰ τῆς πτωχῆς λύρας μου πρὸς τὸν ἑορτάζοντα γεραρὸν μητροπολίτην, εἶναι ὕμνος καὶ τοῦ ἡμετέρου ἔθνους, τοῦ δικαίως καυχωμένου καὶ σεμνυνομένου ἐπὶ τῇ ἐθνωφελεῖ ἔργασίᾳ Του καὶ ἐπὶ ταῖς ὑπὲρ αὐτοῦ προσπαθείαις Του. Εἶναι ὕμνος τῆς ἰδιαίτερας ὥραίας πατριίδος Του, τῆς καλλίπαιδος νύμφης τῆς Προποντίδος, τῆς Πριγκήπου, ὑπὸ τὸν γλυκὺν οὐρανὸν τῆς ὁποίας εἶδε τὸ φῶς τοῦ ἡλίου τῇ 16 Νοεμβρίου τοῦ 1874, καὶ ἡ ὁποία ἐγαλούχησεν Αὐτόν, καὶ ἐν ἧ τὸν φερέσβιον ἀέρα τὸ πρῶτον ἀνέπνευσε καὶ τὰ τῆς παιδείας πρῶτα νάματα ἔσχεν, ἐναβρυνομένη μάλιστα διότι βλέπει ἐν τῷ προσώπῳ Αὐτοῦ τὸ ἀγλαώτερον βλάστημα καὶ θρέμμα αὐτῆς. Εἶναι ὕμνος καὶ τῆς Ἁγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου, εἰς ἣν παρέσχεν ἐχέφρονας βουλὰς ὑπὲρ τῶν τῆς Ἐκκλησίας συμφερόντων ἀπὸ τῆς ὑψηλῆς τοῦ περιδόξου Φαναρίου σκοπιᾶς, τοῦ περιβλέπτου ἐκείνου ἀνακτόρου τῶν παραδόσεων τῆς Φυλῆς μας. Καλεῖται δὲ ἤδη

καὶ αὖθις ὁ σήμερον ἑορτάζων νὰ συνεχίσῃ τὰς χρηστὰς Συνοδικὰς ὑπηρεσίας Αὐτοῦ ἐν συνεργασίᾳ μετ' ἀδελφῶν ἐν Χριστῷ περιλημμένων, ἐπιλέκτων, ὁμοτρόπων καὶ θείου ζήλου ἐμπεφορημένων πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ, μεθ' ὧν ὑπερήφανον καὶ ἄσπιλον θὰ βαστάσῃ τὸ λάβαρον τῆς τιμῆς καὶ τῆς εὐκλείας τοῦ κέντρου τῆς Ὁρθοδοξίας, ἐνθα ἀλώβητον ἀπ' αἰῶνων καὶ ἀγρύπνως φρουρούμενον κεῖται τὸ θρησκευτικὸν ἡμῶν παλλάδιον, καὶ ἐν ᾧ τόσον ἔξοχοι ἀρεταὶ ἀπεθεοῦντο καὶ τόσον εἴρεται ἀπόψεις ἐσυμβολίζοντο.

Ὁ τὰ ὀνομαστήρια αὐτοῦ ἄγων ἐπιφανῆς ἱεράρχης προσεκολλήθη ἐνωρὶς εἰς τὴν ἱερὰν διακονίαν τοῦ θείου καὶ προστάτου Αὐτοῦ, τοῦ ἀλήστου καὶ ὁσίας μνήμης μεγακλεοῦς ἐκκλησιαστικοῦ ρήτορος, τοῦ μητροπολίτου Φιλιππουπόλεως καὶ εἶτα Κοζάνης Φωτίου, ᾧ ἠκολούθησεν ὡς ὁ Σαμουήλ τῷ Ἡλί· μετὰ δὲ τὴν ἐν Γερμανίᾳ τελειοποίησιν τῶν σπουδῶν Αὐτοῦ, ἔδρασεν ἐν ἡμέραις χαλεπαῖς καὶ δυσχειμέροις ἐπὶ ὅλην ἐξαιτίαν ὡς Πρωτοσύγκελλος καὶ ἀρχιερατικὸς ἐπίτροπος ἐν Φιλιππουπόλει, τῇ ἀδυσωπήτως τότε χιμαζομένη ἔθνικῶς καὶ ἐκκλησιαστικῶς, ἐνέτεινε τὰ πυρφόρα βέλη τοῦ θείου λόγου διὰ πολυχεύμονος εὐγλωττίας καὶ διὰ συγγραφῶν περισπουδάστων καὶ ἀξιῦμνήτων κατὰ τῶν

Βουλγάρων, καὶ ἐκράτυνε καὶ ἐστήριξεν ἐπὶ τὴν πατρῶαν πίστιν τοὺς ὁμογενεῖς, ἐμπνέων εἰς αὐτοὺς ἐπὶ κινδύνῳ ζωῆς καὶ σωματικῆς ὑπάρξεως θάρρος, καρτερίαν καὶ ἐλπίδα εἰς τὸν Θεόν, οὐδέποτε κάμψας γόνυ τῷ Μολὸχ καὶ τῷ Βάαλ, οὐδέποτε προσκυνήσας τῇ εἰκόνι τῇ χρυσῇ διὰ φόβον, ἀλλὰ πάντοτε προβάλλων τὸ στήθος Αὐτοῦ ἐβάστασε στεροῶς καὶ καρτερικῶς τὸ ἱερὸν λάβαρον τῆς Μ. Ἐκκλησίας καὶ τοῦ ἔθνους ἡμῶν. Ἀλλὰ τίς λόγος ἔξαρκέσει πρὸς τὴν ἀπάντων τούτων ἀφήγησιν;

Ὁ Εἰρηνοπόλεως Φώτιος ἐλθὼν εἰς τὴν ἡμετέραν πόλιν, «ἵνα ἡ προκοπὴ αὐτοῦ φανερὰ γένηται τοῖς πᾶσιν» (Α' Τιμοθ. 4, 15), ἔλαβεν ὑπὸ τῆς Μ. Ἐκκλησίας ὡς ἐπιβράβευσιν τοῦ ἐν Φιλιππουπόλει ἐπιζήλου παρελθόντος Αὐτοῦ τὴν περίβλεπτον ἐπισκοπὴν τῆς μεγαλειτέρας καὶ ἀριστοκρατικωτέρας κοινότητος τοῦ Σταυροδρομίου, ἐν τῇ διακονίᾳ τῆς ὁποίας οὐδὲν τῶν δεόντων παρέλιπεν ὅπως ἀνταποκριθῆ πρὸς τὴν ἀφοσίωσιν καὶ ἀγάπην, μεθ' ἧς ἐπὶ ἔξαετίαν περιέβαλεν Αὐτὸν τὸ χριστεπώνυμον αὐτῆς πλήρωμα, καὶ ἡ μυριόλεκτος τῶν δυστυχῶν ἐκείνων προσφύγων ὁμογενῶν ὁμήγουρις, τῶν πολυειδῶς εὐεργετηθέντων παρὰ τῆς χρηστότητος τοῦ ἐργάτου τούτου τῶν καλῶν ἔργων. Ἀκάματος καὶ ἀκαταπόνητος καὶ τὴν ἀγίαν χα-

ρὰν τῶν εὐγενῶν ψυχῶν τὴν ἐκ τῆς πράξεως τοῦ ἀγαθοῦ δημιουργουμένην ἐπὶ τοῦ προσώπου Αὐτοῦ πάντοτε φέρων ἀκτινοβολοῦσαν, ἔσπευδεν εὐεργετῶν τὸν πλησίον πολυειδῶς καὶ πολυτρόπως, διδάσκων ἐπ' ἐκκλησίας, νουθετῶν, καθοδηγῶν, ἀγιάζων τοὺς πιστοὺς καὶ προσφέρων ἑαυτὸν ὡς θυμίαμα εὖοσμον καὶ ὡς μύρον πολύτιμον ἐπὶ τοῦ βωμοῦ τῆς ἀγαθοεργίας.

Τὸ ἐπισκοπεῖον Σταυροδρομίου, τὸ ὁποῖον ἐτίμησεν ὁ γεράσμιος ἱεράρχης ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦ ἐπισκόπου Εἰρηνοπόλεως καὶ εἶτα ὑπὸ τὸν τίτλον τοῦ μητροπολίτου Φιλαδελφείας καὶ ἡ περίβλεπτος ἱερὰ μητρόπολις Δέρκων, εἰς ἣν, θεῖα πάντως νεύσει καὶ εὐδοκία, ἐξελέγη πρὸ τετραετίας καὶ ἔτι πρὸς, ὡς τὸ σκεῦος τῆς ἐκλογῆς, ἀνεδείχθησαν ἐπὶ τῶν ἡμερῶν Αὐτοῦ ἐργαστήρια ἐλεημοσύνης, οὐδεὶς δὲ ἐκ τῶν δυστυχῶν καὶ τῶν κακοπραγούντων ἀπήρχετο ἐκ τοῦ ἐπισκοπείου Σταυροδρομίου, καὶ οὐδεὶς σήμερον ἐκ τῶν ἐνδεῶν ἀπέρχεται ἐκ τοῦ μητροπολιτικοῦ τούτου μεγάρου κενὰς ἔχων τὰς χεῖρας, ἀλλὰ πάντες ἀποκομίζουσι παρὰ τοῦ ἱλαροῦ δότου καὶ χρῆμα καὶ παραμυθίαν καὶ καλοκάγαθον μειδίημα.

Ἀλλὰ τίς λόγος ἔξαρκέσει πρὸς ὕμνον τῆς δράσεως ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Δέρκων τοῦ σήμερον ἐορτάζοντος; Αὐτὸς εἶναι ὁ ἅμα τῇ ἐκλογῇ

Του (17 Ἰανουαρίου 1925) ἀνακαινίσας καὶ καταστήσας τὸ ἐν Θεραπείοις καλλιῶμητον καὶ περίβλεπτον μητροπολιτικὸν μέγαρον, εἰς ὃ κάλλος ὁράται σήμερον. Αὐτὸς εἶναι ὁ ἀνακαινίσας καὶ καλλωπίσας τὰ ἐν τῇ ἔδρῃ τῆς ἐπαρχίας ταύτης καλλιπρεπῆ σκηνώματα τοῦ Κυρίου Σαβαώθ. Αὐτὸς εἶναι ὁ ἀνακαινίσας καὶ ἐξωραΐσας καὶ τὸν ἐν τῷ νεκροταφείῳ τῆς κοινότητος Θεραπείων ἱερὸν ναὸν τῆς ἁγίας Ἑλένης, ὅστις εἶχε καταστῆ εῤρεῖπιον. Αὐτὸς ἀνεκαίνισε τὸ ἐν Θεραπείοις Ἑλισαβέτειον Παρθεναγωγεῖον. Αὐτὸς ἀνεκαίνισε τὰ ἐν Βαθυρρύακι κελλία. Αὐτὸς ἀνεκαίνισε τὸ προσοδοφόρον κτῆμα τῆς κοινότητος Βαθυρρύακος, τὸ λεγόμενον «θέατρον». Αὐτὸς ἀνεκαίνισε τὰ κελλία τῆς κοινότητος Γενῆ Μαχαλέ. Αὐτὸς ἐδημιούργησεν ἐπιτροπὴν καὶ ἐφορίαν ἐν Γενῇ Μαχαλέ, ἀποσβέσας τὸ παλαιὸν χρέος τῆς ἐκκλησίας. Αὐτὸς ἀνεκαίνισε δύο προσοδοφόρα κτήματα τῆς κοινότητος τοῦ Ἁγίου Στεφάνου. Αὐτὸς εἶναι ὁ εἰς ὅλους τοὺς ναοὺς τῶν διαφόρων κοινοτήτων τῆς ἐπαρχίας ἐγκαταστήσας ἱερεῖς λογίους, μουσικοὺς καὶ γνώστας τῆς ἐκκλησιαστικῆς τάξεως. Αὐτὸς ἐγκατέστησεν ἐν τῇ μητροπόλει Πρωτοσύγκελλον καὶ διάκονον καὶ ἐταξιθέτησε τὸ Ἀρχεῖον καὶ τὰς Μητροπολιτικὰς Βιβλιοθήκας. Αὐτὸς καθιέρωσεν εἰς ὅλας τὰς κοινότητας ἑορτὰς, ὑπηρετούσας τὰς

ἀνάγκας τῶν ναῶν καὶ τῶν πενήτων καὶ ὀρφανῶν μαθητῶν. Αὐτὸς ἀπέστειλε πρὸς ἐκπαίδευσιν εἰς διάφορα πνευματικὰ φυτώρια ἀπὸ ὅλας τὰς κοινότητας τῆς ἐπαρχίας μαθητὰς εὐφυεῖς καὶ ἐπιμελεῖς διὰ τὰς μελλοντικὰς ἐκπαιδευτικὰς ἀνάγκας τῆς ἐπαρχίας. Αὐτὸς ἐπλούτισε καὶ διεκόσμησε διὰ πολυτελῶν ἐπίπλων τὸ ἐν Θεραπείοις μητροπολιτικὸν μέγαρον. Αὐτὸς ἐπλούτισε τὸν ἐσωτερικὸν διάκοσμον τῶν ἱερῶν Ναῶν δι' ἀμφίων, ταπήτων καὶ ἐτέρων ἀντικειμένων. Αὐτὸς δι' εἰδικοῦ Κατηχητοῦ, τοῦ Θεοφιλ. ἐπισκόπου Τρωάδος Εὐσταθίου Ποπέσκου, μουσοτραφοῦς καὶ ἐναρέτου ἱεράρχου, ἐπλούτισε τὸ κατηχητικὸν κήρυγμα ἐν τῇ δευτέρῃ ἔδρῃ τῆς ἐπαρχίας. Αὐτὸς ἠγόρασε τμήμα τοῦ παραπλεύρως τοῦ Μητροπολιτικοῦ κήπου κειμένου οἰκοπέδου. Αὐτὸς εἶναι ὁ τὴν πνευματικὴν Αὐτοῦ ποιμήνην «ποιμαίνων ἐν τῇ ἀκακίᾳ τῆς καρδίας Αὐτοῦ καὶ ἐν τῇ συνέσει τῶν χειρῶν Αὐτοῦ ὀδηγῶν αὐτήν» (ψαλ. ιζ, 72). Αὐτὸς εἶναι ὁ τὸν εὐαγγῆ κληρὸν τῆς ἐπαρχίας Αὐτοῦ διδάσκων ἵνα ἀποβῆ κατὰ τὸν οὐρανοβάμονα Παῦλον. «τύπος τῶν πιστῶν ἐν λόγῳ, ἐν ἀναστροφῇ, ἐν ἀγάπῃ, ἐν πνεύματι, ἐν πίστει, ἐν ἀγνείᾳ» (Α' Τιμ. δ' 22) Αὐτὸς εἶναι ὁ χορηγῶν εἰς τὸν ἀναξιοπαθοῦντα ἱερὸν κληρὸν τῆς ἐπαρχίας τὰ ὑλικά μέσα πρὸς ἐπαρκῆ αὐτοῦ συντήρησιν. Αὐτὸς εἶναι ὁ προσφιλῶς θεραπεύων τὰς Μούσας

καὶ χρησιμεύων τὸ ἔρεισμα τῶν τῆς ἐπαρχίας ἐργαστηρίων τοῦ πνεύματος καὶ τῶν ἐν αὐτοῖς φιλοτίμων γεωργῶν καὶ γεωργομένων. Αὐτὸς εἶναι ὁ καταστήσας τὸν μητροπολιτικὸν Αὐτοῦ οἶκον, οἶκον Ἐβραάμ. Αὐτὸς ἄνωθεν ἐκλήθη εἰς τὴν Ἐκκλησίαν Δέρκων νὰ συνεχίσῃ τὴν ἔνδοξον δρᾶσιν καὶ τὴν εὐστοχον ἐν πᾶσι πορείαν ἐπιφανῶν προκατόχων, ἀληθῶν γιγάντων τῆς ἀρχαίας ἱεραρχίας, νὰ ποτίσῃ ἐκεῖ ὅπου ἐκεῖνοι ἐφύτευσαν, νὰ συνδέσῃ τὸ παρελθὸν μετὰ τοῦ μέλλοντος νὰ βαστάσῃ τὸ φορτίον τὸ ὁποῖον ἐκεῖνοι ἐβάστασαν ὡς ἄγρυπνοι θεματοφύλακες τῆς κληροδοτηθείσης εἰς ἐκείνους ἱερᾶς παρακαταθήκης, καὶ νὰ διασώσῃ πιστῶς ἀπαραμειώτους καὶ ἀνοθεύτους τὰς ἐγγράφους καὶ ἀγράφους ἱερὰς παραδόσεις τῆς ἡμετέρας ἐκκλησίας, μηδέποτε λησμονῶν τὸ ἀποστολικὸν παράγγελμα, ἐν ᾧ συγκεφαλαιοῦται ἡ δόξα καὶ τὸ πολίτευμα τῆς ὀρθοδόξου ἐκκλησίας «Στήκετε καὶ κρατεῖτε τὰς παραδόσεις, ἃς ἐδιδάχθητε.... Εἴτις ὑμᾶς εὐαγγελίζεται, παρ' ὃ παρελάβετε, κἂν ἄγγελος ἐξ οὐρανοῦ ἦ, ἀνάθεμα ἔστω». (Θεσ. Β' 2, 15).

Τοιαῦτα καὶ τόσαῦτα καὶ πλεῖστα ἄλλα εἶναι τὰ ἀγαθοεργήματα τοῦ ἐπιφανοῦς τούτου ἱεράρχου ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Δέρκων.

Τοιοῦτος ὢν ὁ μεγάλτιμος Μητροπολίτης Δέρκων, ἀνεδείχθη ἄξιος ὄλων τῶν περιφα-

νῶν τιμητικῶν ἐκδηλώσεων καὶ τῶν ἐγκαρδίων συμπαθειῶν τῆς Ἐκκλησίας, τοῦ ἔθνους, τῆς ὁμογενοῦς κοινωνίας καὶ τῆς ὑπ' Αὐτοῦ ποιμαινομένης ποιμνῆς, ἧς ὑπῆρξεν ἡ ψυχὴ, τὸ ἄλας, τὸ φῶς. Ἡ ἀγάπη αὕτη πρὸς τὸν ἐορτάζοντα ἀρχιεράρχην διετρανώθη ἐκφαντορικώτερον καὶ κατὰ τὴν τελευταίαν σοβαρὰν Αὐτοῦ ἀσθένειαν, ὅτε ἡ μυριόστομος φωνὴ τῆς δημοσιογραφίας τὸν λαμπρότερον τῶν ἀρετῶν Αὐτοῦ ἔπλεξε στέφανον.

Σὺ δέ, Θεὲ ἅγιε, Θεὲ ἐπουράνιε, Θεὲ ὑψίστε, ἐπάκουσον τῶν ἐγκαρδίων εὐχῶν τῆς Ἐκκλησίας, τῆς κοινωνίας, τῆς ἐπαρχίας, τῶν φίλων, καὶ ἐπιδαψίλευσον εἰς τὸν ἐορτάζοντα τετιμημένον ἱεράρχην ἐπὶ τῇ ἐπετείᾳ τοῦ γερασμίου Αὐτοῦ ὀνόματος τὴν ἀρχιερατικὴν Αὐτοῦ σταδιοδρομίαν ἄσειστον καὶ ἀνεπηρέαστον ἄχρι γήρως καὶ πρεσβείου, περισώζε καὶ διαφύλαττε αὐτὸν ὡς κόρην ὀφθαλμοῦ πλήρη υἰείας, πλήρη ζωῆς, πλήρη ἀκμῆς, πλήρη δόξης, κλείζοντα καὶ λαμπρύνοντα τὸν περίδοξον τοῦτον Μητροπολιτικὸν θρόνον, ὡς ποτε ἐκόσμησαν καὶ κατηγλάϊσαν αὐτὸν οἱ ἀείμνηστοι προκατόχοι Αὐτοῦ, ἐκ τῶν ὁποίων πέντε ἀνέστησας κατὰ καιροῦς εἰς τὴν ἀνωτάτην τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἱεραρχίας περιοπὴν ὡς χρησίμους, ὡς Μωϋσεῖς τῆς Ἐκκλησίας, εἰς δόξαν καὶ εὐκλειαν καὶ πρὸς καταρτισμὸν τῆς ἀγίας Σου Ἐκκλησίας. Καὶ

ὄντως «Οὐκ ἔστιν ἐξουσία εἰμὴ ἀπὸ Θεοῦ» (Ρωμ. ιγ' 1), καὶ κατὰ τὸν Σειράχ «ἐν χειρὶ Κυρίου ἐξουσία γῆς καὶ τὸν χρήσιμον ἐγείρει εἰς καιρὸν ἐπ' αὐτῆς» (ι' 4).

Χώρει δέ, σεβασμιώτατε Δέσποτα, διανύων τὴν ὑψηλὴν τοῦ μεγάλου προορισμοῦ Σου τροχιὰν, χώρει καὶ μὴ δειλία, ὁ Κύριος μετὰ Σοῦ. Ὁ Κύριος ἡμῶν εἶναι ἡ ἰσχὺς Σου. αὐτὸς τὸ στερέωμά Σου, ἡ καταφυγή Σου, ὁ ρύστης Σου. Αὐτὸς ἀντιλάβοιτό Σου βραχίονι ὑψηλῶ.

Καταλήγων δὲ παρακαλῶ πάντας ὑμᾶς τοὺς εὐσεβεῖς καὶ φιλοχρίστους ἀκροατάς μου, τοὺς τιμῶντας τοὺς τὴν Ἐκκλησίαν πιστῶς καὶ εὐόρκως ὑπηρετοῦντας ἱεράρχας, καὶ ἐκ περάτων τῆς μεγαλουπόλεως ἐνθάδε σήμερον συναθροισθέντας ἐπὶ τοῖς ἀγομένοις ἱεροῖς καὶ χαρμοσύνοις ὀνομαστηρίοις τοῦ γερασμίου ἀρχιερέαρχου τῆς ἐκκλησίας Δέρκων ὅπως, τὰς θεοπειθεῖς εὐχὰς καὶ εὐλογίας Αὐτοῦ ἐξαιτούμενοι, ἐπιφωνήσωσι:

Ζήτω ὁ κλεινὸς καὶ τρισέβαστος Μητροπολίτης Δέρκων κ. Φώτιος.

Ζήτω ὁ φιλόανθρωπος, ὁ ἐλεήμων, ὁ πτωχοτρόφος ἱεράρχης.

Ζήτω.

 SISMANGOLIO
MIGLIARDI

 SISMANOGILIO
NIFERRO